

Een

Ik kijk naar haar door het leven gekwetst in hart en geest en ziel. Andere handen hebben haar gebroken, nu moeten de mijne haar weer genezen.

- Quillan

Zachtgeurende dennenbomen. De weldaad van een veren matras. Langzaam ontwaken.

Toen haalde het doffe bonzen van al haar blauwe plekken Carina uit haar verdoving. Iemand porde het vuur in de kachel op. Met moeite deed ze haar zware oogleden open en verwachtte Maes weelderige gestalte te zien, maar het was Quillans gespierde rug die zich vooroverboog om dat werkje te doen.

Paniek zorgde ervoor dat ze ineens klaarwakker was. Ze had al te vaak tegen Quillans rug aangekeken als hij weer eens koppig van haar wegliep. Zijn lange, lichtbruine haar hing losjes over zijn schouders en ze kreeg zin haar vingers erin te begraven en het vast te pakken. Zijn rug kende ze nu wel. Het was zijn gezicht dat ze graag wilde kennen. Hij moest hebben gevoeld dat ze naar hem keek, want hij draaide zich om.

Zou hij haar met wrede woorden slaan na de nabijheid van afgelopen nacht? Niet de intimiteit van man en vrouw; haar verwondingen maakten dat onmogelijk. Maar hun harten waren met elkaar verweven geraakt en nu was ze toch weer bang dat hij zich terug zou trekken, dat was tot nog toe iedere keer gebeurd als hij zich in zijn hart had laten kijken.

Ze keek hem onderzoekend aan, hopen dat de dingen die hij had gezien en te weten was gekomen hem hadden veranderd – de grot van Wolf, het dagboek van zijn moeder. Had hij zich verzoend met zijn verleden, met zijn afkomst? Dat leek vannacht het geval te

zijn. Maar was het voldoende? Het vuur deed zijn grijze ogen oplichten als een duistere wolk waarachter de zon schijnt. Zijn wenkbrauwen fronsten, maar zijn stem klonk zacht. 'Wat is er? Heb je pijn?'

Haar lichaam was stijf en deed overal zeer door het geweld van haar aanvallers, maar ze schudde haar hoofd. 'Nee, ik ... ik was even bang dat je weg zou zijn.' Net als hun ongeborn kind. De pijn en het verdriet had een lege plek binnen in haar gevonden en zich daar genesteld. Ze hadden vannacht nauwelijks over de baby gepraat, niet meer dan het benoemen van hun verlies. Hoe zou hun kind geweest kunnen zijn als de mishandeling de baby binnen in haar niet had vernietigd? Ze had flink willen uitvaren, maar Quillans berouw, zijn spijtige verdriet dat hij er niet was geweest om haar te beschermen, was echt.

Hij kwam bij de kachel vandaan, hurkte naast het bed en liet zijn onderarmen op de sprei rusten. Zijn sterke spieren waren zichtbaar onder zijn katoenen hemd. 'Ik heb je gezegd dat ik niet wegga.'

Hij moest haar twijfel haast wel zien. En waarom ook niet? Na zes maanden huwelijk waren ze nog steeds vreemden voor elkaar. Ze hadden een sterke band die ze geen van beiden konden ontkennen, maar ze moesten er nog op leren vertrouwen. Dit keer was zij degene die zich terugtrok. Zijn vriendelijkheid maakte haar kwetsbaarder dan zijn norsheid ooit voor elkaar had gekregen. Hij was de meest onvoorspelbare en meest onweerstaanbare man die ze ooit had gekend. Haar vader, haar vijf broers en al haar volle en aange trouwde neven, vielen volkomen in het niet bij Quillan.

Hij schonk haar zijn piratengrijns. 'Je had mij buiten de deur moeten zetten, in plaats van die schommelstoel.'

Carina wierp een snelle blik naar de lege hoek in de kamer. Hij wist het dus. Hoe kon het ook anders? Misschien had hij zelfs wel gezien dat ze de stoel naar Èmie bracht, hoewel hij er met geen woord over had gerept toen hij haar voor het oog van de hele stad als een ziek kind terug naar bed droeg.

'O, Quillan.' Ze pakte hem bij de arm. 'Ik wilde dat ik dat niet had gedaan.'

'Denk aan het plezier dat de Simms ervan zullen hebben.'

Hij wist het dus. Hij was haar aan het plagen en dreef de spot met haar overhaaste wraakactie.

Hij haalde zijn schouders op. 'Ik had het verdiend. Zo'n veelzeggende nederlaag heb ik nog nooit onder ogen moeten zien.'

'Ik was boos! En gekwetst!'

'Dat weet ik.' Zijn vingers gleden langs haar mouw naar beneden, over haar hand en over elk van haar vingers.

Haar maag kromp samen en ze strekte zich uit naar zijn stoppelige wang.

Hij deinsde terug. 'Ik heb me nog niet geschoren. Ik heb alleen nog maar de hond uitgelaten en de kachel aangestoken.'

Ze glimlachte. 'Je moet echte bakkebaarden laten staan en niet die schurkachtige stoppels waar je zo dol op bent.' Ze had hem met een grote snor en ook gladgeschoren gezien, maar meestal was het zoals nu. Net voldoende behaard om er gevaarlijk en onguur uit te zien.

Hij wreef over zijn stoppelige kaak. 'Schurkachtig.' Zijn blik gleed naar haar lippen en ze voelde dat ze warm waren en naar zijn kus verlangden, maar hij kwam niet dichterbij. Ook vannacht had hij haar niet gekust, hoewel hij haar wel in zijn armen had gehouden. Moest ze laten merken dat ze het wilde? Ze hief haar kin al, maar gehuil en gekrabbel aan de deur trok zijn aandacht. Quillan stond op en deed de deur open voor Twee Samuël, die springend binnenkwam en zijn vacht, die onder de versgefallen sneeuw van die ochtend zat, uitschudde. Het dier kwam dichterbij en likte Carina's hand.

Ze keek van de hond op naar het geamuseerde gezicht van haar man. 'Wat is er?'

'Niets.'

'Je zit ergens aan te denken.' Ze bewoog haar hand in cirkels door de lucht. 'Ik zie het aan je gezicht.'

'Wat zie je dan?'

Ze streefde Sams fluweelzachte oor die nu haar arm begon te likken. 'Ik wil het waarschijnlijk niet eens weten.'

Hij grijnsde. 'Maar je hebt geen rust voordat je het weet.'

'O!' Ze duwde de hond van zich af en liet zich terug in het kussen vallen.

Hij lachte. 'Ga verder. Maak het af.'

‘Wat moet ik afmaken?’

‘*O-maccio*. Dat bedoelde je toch?’ Hij duwde Sam opzij en kwam overeind. ‘*Omacchio*, kerel, kinkel. Dat past bij de bakkebaarden.’

‘Vind je dit leuk?’

Hij boog zich over haar heen, met één hand steunend op het houten hoofdeinde. ‘Wat verwachtte je dan?’

Carina keek van zijn gezicht naar de bruin met wit gevlekte kop van de hond, die nog steeds bedelde om aandacht. Ze stak haar handen in de lucht. ‘Ik weet niet wat ik moet verwachten. Hoe moet ik dat nou weten?’

Met één arm trok Quillan haar voorzichtig wat omhoog en stopte een paar extra kussens achter haar rug. Hij ging op de rand van het bed zitten. ‘Ik zal het je vertellen. Allereerst gaan Sam en ik ervoor zorgen dat je er gemakkelijk bij zit. Daarna ga ik uitvinden wat er voor je restaurant gedaan moet worden.’

Ze deed haar mond open, maar hij bedekte die vastberaden met zijn hand. ‘Daarna spreek ik Alex Makepeace.’

Verbeelde ze zich nu de flikkering in zijn ogen? Waarom moest hij Alex spreken? Niet zo onnozel doen. Natuurlijk wilde hij zijn mijnopzichter zien. Zag hij dat ze zich ongemakkelijk voelde? Waarschijnlijk wel, maar hij hield zich in en zei niets. Hij haalde zijn hand weer van haar mond.

‘En wat moet ik doen?’ zei ze.

Quillan stond op, liep naar de andere wand van het kamertje, koos een boek van de boekenplank, kwam terug en legde Emily Brontë op haar schoot. ‘Misschien kan Heathcliff je eraan herinneren dat er nog grotere schurken in de wereld zijn.’

Het verbaasde haar niet dat hij het verhaal gelezen had. Maar wat schurken betrof ... ‘Met hen hoeft ik niet samen te wonen.’ Ze maakte een gebaar. ‘Denk je dat je mijn zaken kunt runnen? Red je dat zonder mij?’

‘O nee, geen sprake van. Maar Mae en Èmie en al die meisjes die je aangenomen hebt ... Ik ga er alleen maar op toezien dat zij doen wat er gedaan moet worden.’

‘*Un gross'uomo*.’ Een geweldige man.

Hij lachte weer. ‘Ik weet zeker dat je een hele lading woorden voor me klaar hebt liggen. Je kunt me er de hele weg van hier naar

Sonoma mee om de oren slaan als je wilt. Maar nu moet je alleen maar doen wat de dokter heeft gezegd en in bed blijven tot je buiten gevaar bent.'

'Zo! Als ik een papa nodig had zou ik het je wel gezegd hebben.'

Zijn lippen glimlachten nauwelijks toen hij haar onderzoekend aankeek, maar zijn ogen schitterden plagerig. Hij had plezier. Als ze iets had om mee te gooien zou ze het hebben gedaan. Maar ze wilde *Wuthering Heights* niet beschadigen door het tegen zijn harde hoofd te gooien.

'Wees nu een brave meid en ga zitten, dan brengt Mae je ontbijt.'

'Bene!' Ze stak haar kin omhoog. 'Lach jij maar.'

Hij liep grinnikend de kamer uit naar Maes pension en ze vroeg zich af of ze *Wuthering Heights* maar niet beter terug kon leggen.

Opgewekt kwam Quillan Maes keuken binnenlopen. Mae zat aan tafel met een dampende kop koffie voor zich, die haar blozende wangen nog roder maakte dan normaal. Ze keek op met een mengeling van verbazing en plezier. 'Heb je de strijd al gewonnen?'

'Nog niet helemaal.' Quillan ging op de bank tegenover haar zitten. 'Maar dat komt nog wel.'

'Beroemde laatste woorden.' Maes lach borrelde op.

'Wanneer is het ontbijt klaar?'

Met een schuin hoofd zonder haar blik af te wenden zei ze: 'Ik heb mijn ogen nog maar net open.'

Quillan keek uit het raam. De lucht was nog donker op deze winterochtend. Het was nog vroeg. Hij had wel langer in bed kunnen blijven, maar dat lukte hem niet met Carina naast zich. En hij was van nature al een vroege vogel. Niets liggen doen irriteerde hem, behalve wanneer hij zijn gedachten net zo ijverig over een boek boog als hij zijn spieren inspande bij het zeulen van vracht.

Hij overdacht zijn keuze voor Carina nog eens. Heathcliff was een van de betere schurken die hij was tegengekomen. Hij leek nogal op hem: sociaal onhandig, onteerd, maar vastbesloten om de vrouw die hij liefhad voor zich te winnen – ondanks Alexander Makepeace.

Een vlaag van jaloezie overspoelde Quillan. Een gevoel dat hij voorheen niet kende. Hij wist niet precies wat hij ermee aan moest.

‘Ik zal nog wat hout voor je halen.’ Hij stond op en hoopte dat hij Mae daarmee tot actie kon aanzetten, maar ze reageerde nauwelijks op zijn vertrek. De bak met hout naast haar fornuis zat nog vol en er lag een stapel houtblokken buiten tegen de achtermuur. Maar de gedachte aan Alex Makepeace had Quillan in een agressieve stemming gebracht en hij leefde zich uit op een half dozijn dikke boomstammen die lagen te wachten om in stukken te worden gehakt.

Hij had gezien hoe ongemakkelijk Carina zich voelde toen hij Alex Makepeace ter sprake had gebracht. Quillan kliefde de bijl met versplinterende kracht ver in het hout. Ze had bepaalde gevoelens voor die man, maar hij zou wel gek zijn als hij Carina zou delen met Alex Makepeace of iemand anders, afgezien van God. Hij tilde de bijl alweer op terwijl de boomstam nog natrilde en sloeg hem opnieuw in de stronk. De helften vlogen opzij toen het blad de stronk met een doffe dreun raakte.

Carina had niets gezegd, maar hij was niet blind. En ze had die nacht toen ze had liggen ijlen van koorts en pijn Alex’ naam gemompeld. Quillan bedacht dat het een goed idee was dat Carina graag naar huis wilde en Crystal wilde verlaten. Ze hadden een flinke pauze nodig. En zodra hij hun zaken afgehandeld zou hebben, konden ze gaan.

Quillan pakte een van de helften en legde hem klaar. Hij hief de bijl weer op en sloeg het hout in één keer doormidden. Achtentwintig jaar van gevangengehouden emoties maakten dat hij hulpeloos stond tegenover deze nieuwe gevoelens. Nee, niet hulpeloos. Hij zou ze de baas worden. Hij hoefde nu alleen dit hout maar tot aanmaakhout te hakken.

Wees voorzichtig, waarschuwde een stem vanbinnen. Zijn geweten, misschien iets anders. Voorzichtig voor wat? Houthakken? Maar de gedachte was al verdwenen en liet alleen een zeurende echo achter. Quillan bracht de bijl weer omlaag en nog eens. Toen hij ten slotte uitgeput was stapelde hij het hout op en droeg een armvol naar de keuken. Hij gooide het hout in de al volle bak en draaide zich om.

Mae zat nog steeds aan tafel en keek hem met een veelbetekende blik strak aan. 'Ga zitten, dan draai ik een maaltijd van gerookt hertenvlees en pannenkoeken voor je in elkaar.'

Hij knikte. 'Ik zal Carina even wat koffie brengen.'

'Haal maar wat vers water voor me. Dan zal ik Carina koffie brengen.'

Hij keek in Maes eerlijke ogen en besloot er niet tegenin te gaan. Als Mae zelf wilde kijken of hij alles wel in de hand had, dan moest ze dat maar doen. Hij had het in de hand. Tenminste, dat was zijn bedoeling wel. Toen Mae was vertrokken staarde hij naar het plafond met het ongemakkelijke gevoel dat alles wat hij dacht en deed nauwlettend gadeslagen werd. Zich aan God toevertrouwen, toen in Wolfs grot, hoe moeilijk dat ook was geweest, leek minder inspannend dan dagelijks verantwoording te moeten afleggen.

Carina keek op van Emily Brontës proza toen Mae de kamer binnenkwam met een kop die de rijke geur van koffie verspreidde. 'Goedemorgen, Mae. Heb jij mijn echtgenoot gezien?'

'Ik heb hem gezien.'

'Hij denkt dat hij mijn restaurant kan leiden.'

Mae glimlachte. 'Nou, lieverd, jij en ik weten wel dat dat onmogelijk is.'

'O, hij gaat niet koken en bedienen of de vaat wassen. Hij laat alleen zijn zweep knallen en jij en Èmie en de meisjes ...' Carina maakte een gebaar. 'Hij heeft het allemaal al uitgekiend.'

Mae gaf haar de kop koffie. 'Gisteravond liep het vrij goed. De mannen waren erg blij dat de deuren weer open waren. Maar ze vroegen bijna allemaal naar je en betuigden hun medeleven.' Mae ging rechtop staan. 'Maar Quillan had alles prima onder controle.'

Carina pufte. 'Ik dacht dat *Italiaanse* mannen moeilijk waren.'

'Alle mannen. Mr. Dixon misschien uitgezonderd.' Maes ogen werden vochtig. 'Hij had het zachtste karakter dat een man maar kan hebben. Hij was niet bevooroordeeld.'

'Quillan is een heel ander verhaal.'

Mae lachte. 'Het lijkt of je op twee gedachten hinkt. Of je wilt dat hij thuiskomt, of niet.'

Carina nam snel een slok koffie en zette het kopje hardhandig neer. 'Thuiskomen, best! Maar schaamteloos en moeilijk? *Beh!*'

'Voorzichtig met mijn porselein. Ik heb er meer van besteld, maar op dit moment kom ik tekort.'

Carina liet het kopje los. 'Hij maakt me zo woest dat ik ...'

'Nee, Carina. Hij doet zijn best voor jou.'

Carina rolde haar ogen. Wat kon ze anders verwachten? Mae verdedigde Quillan al sinds hun eerste gesprek. Bij Mae kon hij geen kwaad doen. Het maakte niet uit dat hij met Carina was getrouwd en vervolgens bij iedere gelegenheid vluchtte en haar achterliet om ...

Tranen welden op om het kind dat ze had verloren. Ze had zo gehoopt dat dit kind haar echtgenoot thuis zou brengen. Maar had het verlies niet hetzelfde effect gehad? Hij was thuis. Maar nu wist Carina niet goed hoe ze daarmee om moest gaan.

Signore, ik zou blij moeten zijn, maar ik ben verscheurd vanbinnen. Ik weet niet wat ik moet denken van deze man die U mij gegeven hebt. Ze dacht even aan Flavio, die ze van jongs af aan had gekend en van wie ze had gehouden. Hij zou geen vreemde voor haar zijn geweest. Zou dat beter zijn geweest?

Nooit! Flavio was *infedele*, ontrouw. Flavio met Divina, haar zus. Maar waarom dacht ze daar nu aan? Omdat ze er vannacht van had gedroomd dat ze naar huis zou gaan? Quillan had gezegd dat hij haar naar huis zou brengen. Maar dat zorgde alweer voor een nieuw probleem. Ze moest mama en papa nog van haar huwelijk op de hoogte brengen.

Ze was getrouwd met iemand van buiten haar familie, buiten haar volk, zonder papa's toestemming en zonder mama's zegen, zonder al haar *zios* en *zias*, neven en nichten, en haar broers en zus. Ze had voor vader Antoine Charboneau in Maes woonkamer gestaan en Quillan trouw beloofd. En dan had je Quillan zelf nog. Wat zou mama van hem vinden? En papa?